

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Β΄.

ΑΡΙΘ. 26.

Συνδρομή προπληρωτέα,
Διά τους μήνες του Κράτους κατά
Σελ. 2.
Δια τους εν Ελλάδι Δραχ. 4.
Δια τους εν Τουρκία. Γρ. 20.

Τιμή καταχωρήσεως, ή γραμμή
26. πάλαιος 3.

Αι συνδρομαί γίνονται ένταυθα
εις τὸ Τυπογραφεῖον ΚΕΦΑΛΛ-
ΔΗΝΙΑΣ.

Αι ἐπιστολαί ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ένταυθα Συντάκτην τῆς « Δι-
αολαποθήκης ».

Κεφαλληνία 5 Ἰανουαρίου 1861.

Εἰδοποιούνται οἱ Κύριοι Συνδρομηταί ὅτι, μι-
σημένιος ὁ ταχτικός Συντάκτης τῆς Ἀποθήκης
τοῦ Διοκόλου, ἐπιφορτίσθη τὴν ἐξακολούθησίν
της ὁ υποφαινόμενος, ἕως εἰς τὴν ἐπιστροφήν
τοῦ ταχτικοῦ ἐκείνου.

Εἰδοποιεῖ ένταυτῶ ὁ υποφαινόμενος ὅτι, ἄρθρα
πραγματευόμενα ἀντικείμενα κοινῆς ὠφελείας
θέλει τὰ καταχωρεῖ χάρισμα· ἄλλα ἀποβλέποντα
ἰδιωτικὰ συμφέροντα, ἢ δὲν θέλει τὰ καταχωρεῖ
διόλου, ἢ θέλει ἀπαιτεῖ τὴν ἀνοσιρημένην τιμὴν
τῆς καταχωρήσεως.

Τὸ σύνθημά του, ὡς καὶ στὴν μικρὰν τούτην
παιρνεθητικὴν του πορείαν, θέλει εἶναι
τὸ Κάτου ἢ Πλάνη.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Η ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΣ.

Ἐγὼ περὶ παλαιῶν τὸν παπὰ-Γιάννη τὸν Πολυκαλά
στὸν ἄνω, ὁ ὅποιος, γιὰ τὴν παράπολήτου ἀγάπην
ἀπὸ τῆς ἀποθήκης, ἀπαγγέλλουσι κάποια πράγματα πολὺ νόστι-
μα. Ἐκ τῶν ἀπὸ τῶν τόσων διηγήματα τοῦ κυ-
κλωφάνου ἀκούω ἀνέκδοτα στὸν τόπον, εἶναι καὶ
τὸ ἀκόλουθον.

« Ἐκείνοι ποῦ στὴ Ρουσία κάνουνε καρβίσι γιὰ
» πούλημα, δὲν προσμένουνε νὰν τοὺς διορισθῇ ἓνα γιὰ
» νὰν τὸ κάμουνε· ἀλλὰ ἔχουνε φτιασμένο καρβίσι μα-
» κρὺ σὰν ἀπὸ δῶ καὶ στὴν Πάτρα. Ὅντες παρουσιασθῇ
» ἓνας Καπιτάνιος καὶ γυρέψῃ καρβίσι, τότε ῥωτοῦνε
» πόσες ὀργιές καρβίσι τοῦ χρειάζεται, τοῦ τὸ κόβουν
» εὐθύ· μὲ τὸ πριόνι, τοῦ κολοῦνε πριμὴ καὶ πλόρη,
» ποῦ ὡς κ' ἐκεῖνος εἶναι φτιασμένες προτιήτερα, καὶ
» τὸ καρβίσι σὲ 24 ὥρες εἶναι ἔτοιμα! — Δὲν τοῦ λεί-
» πουνε πᾶρι τὰ χαρτιάτου! . . . »

Δὲν ἤθελε σφάλουμε παράπολο ἀν' ἰδεαζόμεσθα· οἱ
ἐκείνοι ποῦ κάνουνε Λόγους Νεκρικούς, δὲν προσμένουνε
ὡς φαίνεται, νὰν τοὺς διορισθῇ ἓνας, γιὰ νὰν τὸν κά-
μουνε, ἀλλὰ ἔχουνε φτιασμένονε Νεκρικὸν Λόγον, μα-
κρὴν ἴσως 50 ἢ 60 σελίδες. Ὅντες τινὲς παρουσιασθῇ ἓ-
νας λυπημένος καὶ γυρέψῃ Λόγον, τότε ῥωτοῦνε φυσικὰ
πόσες σελίδες θέλει, τοῦ τὲς κόβουνε μὲ τὸ ψαλίδι, τοῦ
προσθέτου' ὄνομα καὶ παράνομα, σὰ νὰ ποῦμε πριμὴ
καὶ πλόρη, καὶ ὁ Λόγος εἶν' ἔτοιμος! Δὲν τοῦ λείπει
παρὰ νὰ ἐκφωνηθῇ καὶ νὰ τυποθῇ! . . . Ἀδιάφορο γιὰ
τοὺς Νεκρογράφους, ἀν' τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὸν
Λόγον ἦναι ἀνάρμοστα εἰς τὸν τεινεότα· ἀδιάφορο
γιὰ δαύτους ἀν' τὰ ἐμπεριεχόμενα ἐκεῖνα ἦναι μίαν εἴ-
ρονίαν περισσότερα, παρὰ ἓνας ἔπαινος τῆς ἀπερασμένης
ζωῆς τοῦ ἀποθαμένου, ἢ ὅποιος ζεστή ἀκόμη στὴν ἐν-
θιμότη τῶν τεινεότων, τοῦς ἀνέχεται νὰ παραβά-
λουνε τὰ λαγόμενα μὲ τὰ γνωσόμενα. Τὸ μόνον ὡς
φαίνεται τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Νεκρομυθογράφου, εἶναι,
τὸ νὰ ἦναι καλὰ φτιασμένος ὁ
Λόγος!

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΣΟΥΡΙΟΥ

(*) Τώρα ελθουμι στὸ πόδι του ἄλλου παπὰ-Γιάννη.

ἴψινουμε τὴ φωνήμας ἐναντίον ὡς καὶ σὲ τούτην τὴν κατάχρησιν, ἐπειδὴ γνωρίζουμε ὅτι, κάθε κατάχρησις φθείρει ὄχι μόνον τὴν κατάχρησιν ἀλλὰ καὶ τὴ χρῆσιν.

Ὁ Νεκρικός Λόγος πρέπει νὰ ἦται ἡ ὁμολόγησις τῶν ἀρετῶν τοῦ τιθεόντος, καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς πίκρας διὰ τὸν χαμὸς τῶν ἀρετῶν ἐκείνων· ἡ ἀρετὴ ἐκείνη ἀκολούθως πρέπει νὰ ὑπῆρξανε, ἀλλήως, ἡ ὅλη περὶ αὐτὴν κτιστέται μιὰ κομωδία, εἰς τὴν ὁποίαν διαδοχικῶς περιπαίζονται καὶ προσβάλλονται ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἀποθαμένου, καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν παριστάτων.

Μὰ, ἤθελε ἴσως οἱ Νεκρογράφοι, ὅταν ἡ Νεκρολογία δὲν ἐγενόντανε παρὰ γιὰ ὑποκειμένα διακεκριμένα, Νεκρολογίαι τότες ἤθελε γίνονται λίγες. Ἐδὴ εἶναι χρεῖα νὰ γίνονται πολὲς; Ἄς ἤθελε γίνονται λίγες· μὰ ἐκείνες ἢ λίγες ἤθελ' ἔχουσι τότες τὴν ἀξίαν· ἐνῶ ἡ Νεκρολογίαις τώρα, καθένας ξέρει πῶς φτιάσσονται κ' ἐκὲς σὰν τὸ καράβι τοῦ Παπα-γιάννη, καὶ κανένας δὲν τὲς ψηφάει.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ.

Διηγημα Πρῶτο.

« Ἦτανε μὰ ἐποχὴ, ποῦ εἶχα τρακόσιω ταλαρῶν χρεῖτες, καὶ μόνον τρεῖς σελίνια διαθέσημα. — Τὶ νὰ πρωτοπάρω μ' ἐκεῖνα τὰ τρία σελίνια! — Ἐκάλεσα ἔλθουσι τὴ φρονιμάδα σὲ συμβούλιο, κ' ἔπειτ' ἀπὸ μεγάλες σκέψεις, φέρνοντας ἐξακολουθηνὰ τὸ μέτρο τῶν τριῶν σελινίων σὲ καθένα ἀπὸ τὰ πράγματα ποῦ μοῦ ἐχρειάζόντανε, εὔρηκα πῶς ἐμπόρηνα νὰ πάρω μιάν ὀμπρέλα. »

« Μιάν ὀμπρέλα γιὰ τρία σελίνια! Ἐξίφωνησε ὁ μαγαζιάτορας· δὲν ἤξέρω νὰ ὑπάρχουσι τέτοιαις ὀμπρέλαις. Ἄ ἴπαρχουσι, » λέω, « πρέπει νὰ ὑπάρχουσι, γιὰτὶ ἕμμοιαι πῶρρηκα μιὰ στὸ σπῆτιμου, καὶ ὁ πατέρας μου μᾶλες πῶς δὲν ἐστίχισε περσοῦτερο ἀπὸ τρία σελίνια. — Μπορεῖ, λέει ὁ μαγαζιάτορας. Τῶσπο κατὰ νὰ κυττάξῃ, κ' ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα μοῦ παρουσιάζει τῶντι μιὰ γιὰ τρία σελίνια. Δὲν εἶναι βέβαια μετὰξοτῆ, εἶναι ὅμως πᾶννη. Δὲν ἔχει βέβαια μπαλένες, ἔχει ὅμως καναδίνδεις· μᾶλες ὁ μαγαζιάτορας· καὶ ἀπάνου σὲ τούτα τὰ δίκια, ποῦ

μ' ἐκαταπέθανε γιὰτ' ἦτανε τῶ ὄντι χειροπιαστὰ; ἀποφάσιαν νὰν τὴν πάρω. »

« Ποτὲ χρήματα δὲν ἐξοδευθήκαν' καλῆτερα. Ἡ ὀμπρέλα κείνη μὲβάσταξε τέσσαρους χρόνους! καὶ ἤθελε μοῦ βαστάζει καὶ περσοῦτερο, ἀν δὲν ἤθελε... μιὰ θυριώδης ὀρμη... ἄς ἦναι! »

« Ποτὲ δὲν ἐπῆγα πούπετις χωρὶς νὰν τὴν πάρω κ' ἐκεῖνη· ποτὲ δὲ μᾶλες ἀπὸ τὸ πλευρόμου, οὔτε τὴν αὐγὴ στὸ Μαρκάτο, οὔτε ἀργότερα στὲς ἐπισκεψες· σὲ βαφτίσια ποῦ μ' ἐκαλέσανε, σὲ γάμους, σὲ πανηγύρια, ὀλοῦθε. Τὸ καλοκαίρι μὲ ἐπροφύλατε ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ τὸ χειμῶνα, εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ νερὸ. Εἰς μέρος, ἐπειδὴ τὸ ἐκοσκίνιζε τὸ νερὸ, καὶ τὸ χοντρίτερο τὸ ἐβρίχνε ἀπ' ὄρου. »

« Ἦ τί καλά ποπέρασα τὲς πρώτες ἡμέρες! Ποτὲ καλῆτερη ὀμπρέλα σὲ καλῆτερο παζάρι! Ποτὲ καλῆτερο ἐξοδο! Περνοῦντας ὅμως ἡ πρώτες ἡμέρες, κ' ἐρχόμενο τὸ πρῶτο νερὸ, ἔλαβα μιάν πρώτη πίκρα. Ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐβαλα νὰ στεγνώξῃ, ἐγονάτισε!... ἐγονάτισε σὲ τρόπο ποῦ ἐπάντεχα πῶς τὰ βεργιάτης ἐτσακιστήκανε!... Θέμου, θέμου, τὰ τρίαμου σελίνια!... Τὴν ἐσύκοσα, ἔκαμα νὰν τὴν κλείσω, μὰ τὰ βεργιάτης καμπιλομένα ἐκάνανε ἕναν ὄγκο παρὰτροπῶνε. Τῆς ἐβαλα στὴ διαθεσήτης τὲς δύομου ἀγγάλες, καὶ ὅμως δὲν ἐχωρηῶτουσι. Ἐκᾶνα νὰν τὴν κλείσω σὰν πρῶτα, τοῦ κάκου. τὴν ἐκλείσα τέλος πάντων ὅπως ἐμπόρεσα, μὰ τὰ βεργιάτης τὰ στρεβλομένα ἐρχόντανε ἀπάνου πολὺ ἀγρία!... Ἦτανε ἡ πρώτη φορὰ τότες ὁποῦ ἔβλεπα ἐλαττώματα στὴν ὀμπρέλαμου, καὶ ὄντες κανεῖς ἀρχίσῃ νὰ βλέπῃ ἐλαττώματα στὴ συντροφιάτου, βλέπει καὶ περσοῦτερα ἀπὸ κείνα ποῦναι. Ἔτσι, μοφαινόντουσι πῶς τὸ χρομάτης δὲν ἐμοιάζε σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἐφτὰ τὰ γνωρισμένα... Ἄν ὑδρῶνα στὸ δρόμο, μοφαινόντουσι πῶς τὸ μεγαλύτερις θάρος μ' ἔκανε νὰ ὑδρῶν... Ἄν ἔχανα μιὰ κρισολογία, ἡ ὀμπρέλα εἶχε τὸ μερικῶτης φτίσημο... Εἰς ἕνα λόγο, σ' ὄντι ἐναντίο μὲσυνέβαινε, ἡ ὀμπρέλα ἔτρωε πάντα μιὰ σφιζιά, καὶ ἕνα maledetta! Ὅσο περσοῦτερο ἐπερνοῦσανε οἱ μῆνες, τόσο περσοῦτερο τὴν ἐδωρενόμεονα· κ' ὅσο ἐπερνοῦσανε οἱ χρόνοι, τόσο μοῦ ἐγενόντουσι ἀνυπόφερτη. Θέλει πῆτε πῶς δὲν τὴν ἐστεφανόθηκα, καὶ πῶς ἐμπόρηνα νὰθελε τὴν ἀφῆσω· μὰ ποῦ μᾶστιχίσε τρία σελίνια!... Κάλε δὲ μοῦ λέτε γιὰτὶ ὄντες ἕνα πρᾶμμα εἶναι κακὸ, ὅς χαλάει ποτὲ; Ἀπὸ χρόνον τὸ χρονοῦ πάντα χειρότερη ἐγενόντουσι, καὶ πάντα ποῦλιθ δυνατή!... Τοῦς ὑστερους δύο χρόνους τὰ βεργιάτης

ιστραβίνανε σὲ τρόπο, ποῦ ἐπιτάξανε ἀγκόνους, γόμ-
 πει, ζουπήματα . . . . Θέμου, Θέμου, ποτὲ δὲ βλέ-
 πω μὲν Κυρία μὲ μαλακότερα καὶ νὰ μὴ ἴθυμθῶ
 τὴν ὀμπρέλα ἐκεῖνη! . . . »

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ.

Συναδέλφει Δημοσιογράφε, ὁποῦ πολιτικοῦ ἢ θρη-
 σκευτικοῦ χόρατος καὶ ἀν ἤσαι, ἐλπίζω ὅτι θὰ συμ-
 φωνῆς μ' εἰς εἰς τὴν καταδιόξην τῶν Τυχοδιόχτων.
 Ἐγὼ εἶμαι εἰ γνώμη ὅτι, καθὼς τὰ νομίσματα τὰ
 ἀλλοῖα ταῖνοι ποῦ ἀπατημένοι τὰ λάβουνε εἶναι σὲ
 χρεὸς νὰ τὰ καρφόνουνε στὸ πουλιὸ φανερὸ μέρος τοῦ
 μεγαλειότου, ἔτσι κ' ἐκεῖνοι ποῦ ἀπατημένοι ἐδεχθή-
 κεν ὡς τίμιον κ' ἐβοηθήσαν ἕναν Τυχοδιόχτην, ὁ ὁ-
 κείνος εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ ἀπάτησε, εἶμαι λέγω σὲ
 γνώμη ὅτι ἔχουνε χρεὸς νὰ τὸν καρφόνουνε στὸ μέρος
 τὸ πουλιὸ φανοῦμενο τῆς Δημοσιογραφίας, γιὰ νὰν τότε
 ἴσῃ καίνας καὶ νὰ φυλάεται.

Ὁ κ. κ. κ. Γεώργιος Λουβέρδος τοῦ Στάθη, Κε-
 φαλονίτικ, υἱὸς ἔως 30 χρόνων, καλοντυμένος, ἐβγήκε
 Τυχοδιόχτικ, καὶ ἄρχισε νὰ κἀν καὶ μικρὰς δουλοῦλες.
 Τὸν ἀπερχομένον Ἰούνιον μοῦ ἐπαρουσιάσθηκε στὴ Ζά-
 κυνθ ὡς συμπατριώτης, μοῦ εἶπε πῶς ἐπί-
 στριψε στὴν Πατρίδα, καὶ μοῦ ἐξέμυστ η-
 ρεῖται πῶς τοῦ ἐλείπανε δύο τάλαρα γιὰ τὸ τα-
 ξιδιότου! . . . Ἐμὲ δὲν μοῦ ἐπερισεύανε, ἀλλὰ τὰ εἶχα,
 ἐπειδὴ ἰσικ-ἰσικ ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες ἐδανείσθηκα ὀλίγα
 χρήματα γιὰ τὴ φαμελιάμου. Δὲν ἐμπόρεσα νὰ ἴπῳ τὸ
 ἔχτοῦ πατριότη . . . . σὲ ξένον τόπο . . . .
 ποῦ μοῦ ὑποσχότουνε πῶς μῶλις ἔλθῃ στὴν Κεφαλονιά
 μοῦ τὰ δίνει εὐθὺς . . . . Δὲν τὸν ἐγνωρίζω γιὰ Τυχο-
 διόχτην . . . . Ὅλα τοῦτα, καὶ ἄλλα ποῦ εἶχε μοῦ ἴπει
 γιὰ νὰ μὲ προετοιμάσῃ, μ' ἐκάμανε νὰ γελασθῶ νὰν
 τὸ δῶν τὰ χροῖματα ἐκεῖνα ποῦ εἶχα δανεισθεῖ γιὰ
 τὰ παιδίμου. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐσυναξιδίψαμε κη-
 λία καὶ ἔλθιμε μαζὺ στὴν Κεφαλονιά. Ἀπὸ τότες,
 οὔτε τὴν εἶδα, οὔτε τὸν ἄκουσα πλέον! . . . Μία τέτοια
 ἀποκόπου ἐβγήκε λίγο τίμιε, καὶ τὸν ἀπερασμένον
 ἀποκόπου ἐβγήκε ἔγραψα ἐκεῖ φίλουμου, καὶ ἰδοὺ ἀν-
 τὴν ἀποκόπου τὰ λόγια τὲς πληροφορίας ὅπου
 ἐβγήκε ἐκεῖνος ποῦ ἰδοὺ εἰς ἀπάντησιν. α . . . . αὐτὸς
 ἐβγήκε καὶ ἐγὼ ἔγραψα μόνον τὸν ἑαυτόσου. Ἐδῶ
 ἐβγήκε καὶ ἄλλους, ἀπὸ δύο καὶ τρία τάλαρα
 ἐπὶν καίνας, αὐτοὶ εἶναι Ἰωάννης Χαρχόπουλος δις.
 2. Μιχάλης Μπελέτης δις. 3. καὶ υἱὸς τοῦ βρά-

» πτου Κωνσταντίνου Νοβάκου ἄλλα δις. 2. Καθὼς
 » καὶ Καφρεπόλον. Αὐτὸς τῶρα εὐρίσκεται εἰς Πα-
 » τρας . . . . »

Ἀκούοντας μίαν τέτοια διαγογῆ, ἔγραψα εὐθὺς
 φίλουμου στὴν Πάτρα, καὶ ἰδοὺ κ' ἐκεῖνοῦ μέρος ἀπὸ
 τὰ λόγιατου. « Ὁ Κατεργάρης περὶ τοῦ ὁποῦ μου
 » γράφεις ἦτον ἐδῶ πρότερον . . . . . Αὐτὸς εἶναι
 » πολυθρήλιτος καὶ γνωστὸς παντοῦ, καὶ εἰς τὴν Κε-
 » φαλονιά, καὶ εἰς τὴ Ζάκυνθο, καὶ εἰς τὰς Ἀθη-
 » νας, καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰς τὸ
 » Γαλάζιο, καὶ ἄλλοῦ ἀκόμη παντοῦ ἔκλεψε! . . . »

Μὲ λύπημου στιγματίζω τὸν νέον τοῦτον Τυχοδι-
 ὄχτην ἀλλὰ τὸ κάμνω ἐπειδὴ ἡ Δικαιοσύνη τὸ ἀπαι-
 τεῖ, ἡ δημοσία ἀσφάλεια τὸ θέλει, καὶ, ποῖος ἤξεύρει,
 ἡ δημοσίευσιν τούτη ἴσως νὰ εἶναι χρειαζόμενη καὶ
 διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἴδιου ἐκεῖνου τὸν ὁποῖον ἔτσι
 παιδεύω.

**Ἀπόκοπον τοῦ Ππεργαῆ, ῥήμα λογιωτάτη,
 Τὴν ἔχουσιν οἱ φρόνημοι πολὰ ποθηνοτάτη.**

Μίαν ἀποκόπου ἐνύσταξα, νὰ κοιμηθῶ ἐθυμήθην,
 Ἦθεκα σὸ κραβᾶτιν μου κ' ὕπνον ὑποκοιμήθην.
 Ἐφάνησθῆ μου κ' ἔτρεχα ἔς λυβαδὶν ὠραιόμενον,
 Φαρὶν ἐκαβαλίκευγα σελοχαλινομένον. (1).
 Κ' εἶχα στὴν ζώσσημου σπαθίν, στὸ χέριμου κοντάρην,
 Ζωσμένοσ εἶμου ἀρματα, σαγιτες καὶ δοξάρην.
 Κ' ἐφάνημου ὁ κ' ἐδιόχνα μὲ θράσος ἐλαφίνα,
 Ὡρες ἐκοντοστέκετον, κ' ὦρες μὲ βίαν ἐκίνα.
 Προουδὸν τοῦ τρέχειν ἤρχισα τὰ χα νὰ βάλω χεῖρα (2)
 Ἐτρεχα ὡτε κ' ἐστάκισε τὸ σταύρωμα ἡ ἡμέρα.
 Κ' εὐθὺς ἀπὸ τὰ μάτιαμου ἐχάθηκεν τὸ λάφιν,
 Καὶ πῶς καὶ πότε ἐχάθηκεν, ἐξαπορῶ τὸ γράφειν.
 Λοιπὸν τὸ τρέχειν ἐπαυσα, οὕτως καὶ τὸ σπουδάζην,
 Καὶ τὸ ζετρέχειν τ' ἀπιαστον, καὶ τὸ φαρὶν, κολάζειν.
 Κ' ἀγάλιγάλι ἐπήγενα, σιγά-σιγά ἐπερπάτου,
 Τὸν κόσμον ἐξενίζουμου, τ' ἄνθη καὶ τὰ καλάτου.
 Καὶ πρὸς τὴν δύσση ἐσωσα, στοῦ Λυβαδιοῦ τὴν μέσσην,
 Κ' κῆρα δεντρὸν ἐξείρετον, κ' ὠρέχθην τοῦ πεζέψειν.
 Ἐπέζεψα εἰς τὸ δεντρὸν κ' ἔδεσα τ' ἄλλογοῦμου,
 Καὶ τ' ἀρματα ἐξεζώστηκα, θέττωτα στὸ πλευσζόνουμου.

**ΓΑΚΚΟΒΕΛΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ**

(1) Φαρὶν — ἄλογον.
 (2) Τὸ κριτικὸν λεξικὸν λέγει προουδὸ καὶ ὄχι
 προουδὸν, εἶναι ὅμως χρειαζόμενον νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ὅτι
 εἰς τὴν Κρήτη εἶναι 24 διαφορετικὲς διαλεκταί. Λέγει τὰ χα,
 ἐπειδὴ διηγείται ὄνηρο.

Ὁ τόπος ὅπου ἐπέζησα, λέγω ἐκεῖ ποῦ ἐστάθη,
 Ἦτον τοῦ Λυθαδιοῦ ὄραλος, κ' ἦτον γεμάτος τ' ἄνθη.
 Τὸ δέντρον ἦτον τρυφερὸν κ' εἶχεν πυκνὰ τὰ φύλλα,
 Εἶχεν καὶ σὺγκαρπον ἄθρον, καὶ μυρισμένα μῆλα.
 Καὶ μυριάρφηντα πουλιὰ στὸ δέντρον φωλαμένα,
 Κατὰ τὴν φύσιν καὶ σκοπὸν ἐλάλει τὸ καθένα.
 Καὶ ἀπὸ τὰ κάλη τοῦ δεντροῦ, τὴν ἰδοῖν τοῦ τόπου,
 Καὶ τῶν πουλιῶν τὴν μελοδιὰν καὶ ὀλημερνοῦ τοῦ κόπου.
 εἰς ἀπὸ βίας ἠκούμπησα τοῦ περὶ ἀνασίνω,
 Κ' ἐστοχαζόμεν τὸ δέντρον εἰς τὴν κορφήν ἀπάνω.
 Κ' ἐφάνημεν εἶδα ἐκάθετον μελλίσιν φωλαμένον.
 Κ' εἶχε τὸ μέλι σὺγκαιρον, πολὺν καὶ συνθεμένον (1)
 Εὐθὺς τὸ ἀνέβην ὄρμησα, καὶ τὴν τροφὴν ὠρέχθη (2)
 Καὶ τὸ μελλίσι μὲ θυμὸν ἀπὸ μακρὰ μ' ἐδέχθη.
 Λοιπὸν ἀνέβην στὸ δέντρον μὲ βίαν πολλὴν καὶ κόπον,
 Κι' ὅπου ἐβλεπα τὴν μελλίσσαν ἐκάθιζα στὸν τόπον.
 Ἦπλωσα, ἐπιάσα ἐκ τὸ κερίν κ' ἐφαγα ἀπὸ τὸ μέλι,
 Κ' εἶπεμου μέσα ὁ λογισμὸς «Δῶς τῆς ψυχῆς τὸ θέλει.»
 Ἐτρωγα, οὐκ ἐχώρτενα, ἤρπου, καὶ πάντα ἐπείνου,
 Κι' ὡς πεινασμένος εἰς τὸ φᾶν ὕστερα πάλι ἐκίνου.
 Κ' ἡ Μέλισσα οὐκ ἔπαυεν πάντα νὰ μὲ δοξεύη,
 Καὶ τὸ δέντρον ἀρχίνησεν, ὡς εἶδα, νὰ σαλεύη.
 Νὰ συχνοτρέμη, νὰ χαλᾶ, νὰ δείχνη κάτω ἀνῆρη,
 Κ' ἐγὼ τὸ φᾶν ἐσκόλατα, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἐπάρθη.
 Κ' ἐστοχαζόμεν τὸ δέντρον τοὺς κλόνουσου κριγύρου,
 Καὶ πάλιν μέσα τὸ ἐβλεπα, τίς τῶσιν ἐσυντήρου.
 Ἐκὶ δύο μὲρῆνν ποντικοὶ τὸ δέντρον ἐγυρίζαν,
 Ἄσπρος καὶ μαῦρος μὲ σπουδὴν, κ' ἐγλύφακιν τὴν ρίζαν.
 Εἰς τόσον τὸ κατέφεραν, καὶ ἔκλινε νὰ πέση,
 Ὅθεν ἡ ρίζα τὴν κορφήν ἐκέλευσε νὰ θέτη,
 Κ' ἐγὼ τὸ δ'εἶν ἐτρόμαξα, νὰ κατεβῶ ἐβιάσθη,
 Ἀλλ' ὡς μελλίσιν εἰς τὸ φᾶν ἔμεινα ἐκεῖ κ' ἐπιάσθη.
 Τὸ δέντρον ὅπου ἤλιπ' εἰς νὰ σέκετ' εἰς Λυθάδι,
 Ἦτον εἰς φροῦδι ἐγκρεμνοῦ, εἰς σκοτινὸν πηγάδι (3)
 Καὶ ὡς ἔκλινεν μ' ἐφάνετον τὸν ἐγκρεμνὸν ἐζήτα,
 Κ' ἡ μέρα πάντα ὀλίγε-εν κ' ἐσίμονεν ἡ νύχτα.
 Καὶ ἀπῆτες τὴν ἀπαντοχὴν τῆς σωτηρίαςμου ἐχάσα,
 Ὅθεν εἰς τέλος ἐμελλε νὰ καταντήσω ἐπιάσα.
 Καὶ δρᾶκοντα εἶδα φοβερόν στοῦ πηγαδιοῦ τὸν πάτο,
 Καὶ χάζκει, καὶ μ' ἀκαρτερεῖ πότε νὰ πέσω κάτω.

- (1) σὺγκαιρον, καλὸ διὰ κρίγον. Ὀριμο.
 (2) τὸ ἀνέβην, ἀπερέματον, τὸ νὰ ἀναβῶ.
 (3) Φροῦδι... Φροῦδι κρεμνοῦ, ξήραση, ὑστέρ' ἀκλή,
 ἔδειλα.

Παρακαλεσμένος ἀπὸ τὸν Κύριον Ἀρόνη, καταγώ-
 ρῳ εὐχαρίστω; τὴν ἀκόλουθον εἰδοποίησήντου, χωρὶς
 νὰ μὲ γνοιάσῃ τί θὰ ποῦν ὅσοι κρένου' ἐπιτολαίως.
 Ὁ Κύριος Ἀρόνης, πλούσιος καὶ ἔντιμος μιά φορά, τώ-
 ρα εἶναι φτωχὸς καὶ παραβλεπόμενος! Ὁ Κύριος Ἀρό-
 νης δυστυχεῖ ἐξαιτίας ἀδικιῶν ὑποῦ τοῦ ἐγίνανε!... Ἡ
 δυστυχίατου, ἤθελ' εἶναι ἴσως μία αἰτία γιὰ νὰν τότε
 διζώμε ἀπὸ κοντάμας; Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰν τότε ἐρ-
 ηθῆσω παρὰ μόνον μὲ τὴ φωνήμου' καὶ εἶναι τοῦτο ποῦ
 κάνω τώρα μὲ θάρρος, συστένοντάςτον εἰς τοὺς πλουσί-
 ουσ. Ἄμποτε τοῦτοι νὰν τοῦ δώσου' πραγματικὴν
 βοήθειαν.

Καὶ διατί εἶναι αἱ δημοσίαις Ἐφημερίδες διὰ νὰ
 δημοσιεύου' τὰς δημοσίας καταχρήσεις.

Ὅποιος πουλεῖ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ εἶναι Πολι-
 τιμος Θῆσαυρὸς καὶ νὰ βγάνεται τὰ καπέλασας νὰ
 τὸν προσκυνάται.

Ἡ ἀμάθεια γενὰ τὴν ἀπιστίαν καὶ ἡ ἀπιστία γενιὰ
 τὴν δυστυχίαν, ἥτις ὑπάρχει εἰς τὴν κοινωνίαν, διὰ
 τοῦτο, μαθημάτων φρόντιζε καὶ μὴ χρημάτων, τὰ γὰρ
 καλὰ μαθήματα φέρουσι τὰ χρήματα, καὶ τὰ κακὰ
 μαθήματα ὅπου εἶναι αἱ κακουργικαὶ πράξεις τῶν κα-
 κούργων ἀνθρώπων φυλάττου' ζωὴν καὶ κατάστασιν,
 διατί; διότι οἱ λησάδες συνηθοῦν καὶ κατατρέχου'
 τοὺς ἀξίους καὶ χρηματικούς ἀνθρώπους καὶ τοὺς κα-
 ταιδιάρους δὲν τοὺς περᾶζου', διότι φοβοῦνται τὴν
 κατοῖδα, καὶ καθὼς τοὺς ληστεύσου' φοβοῦνται νὰ μὴν
 ζήσου' καὶ τοὺς μαρτυρήσου', διὰ τοῦτο οἱ ἀξιοὶ καὶ
 χρηματικοὶ ἄνθρωποι ἴναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀγοράσου'
 τὴν ξεστραβομάρα τους.

Προκομὸς εἶναι ἄφους ἔχει πιαστέτος, καταδι-
 ἄρης εἶναι ψῆρες ἔχει ἀφύστέτος, διὰ τοῦτο ὅποιος εἶ-
 ναι προκομὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ γοράσῃ τὴν ξε-
 στραβομάρα του.

Ἡ ξεστραβομάρα τῶν προκομὸν ἀνθρώπων, σελήδες
 110, πολεῖται εἰς Κερκλλινία Σελήνια 2 ἀπὸ τὸν Πο-
 λύτιμον Θῆσαυρὸν Δόκτορ Ἰωάννη Ἀρόνη.

Ὁ Ἰωάννης Ἀρόνη

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΛΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΗΡΕΣΤΑΛΛΗΝΙΑ»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΜΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛ. 53.41.Φ1.0024